

ոչ իրաւամբ։ Այս քաւառանուան հայերէնն է Անգեղ-տուն։ — Կեդիք, Պալնատունն եւ Գորկը քաւառներուն համապատասխանը տակաւին գտնուած չէ յոյն եւ հոռովմայեցի հեղինակներուն։ Քորեք թիրեւո նոյն ըլլայ Կորուա (Պատղու. կ. 12, 8) անուան հետո։

Ամիսանո՞ւ կը յիշէ Gumathene գաւառը-
թէ ասի Հայաստանի մաս կը համարուեր, ասոյդ
չի գիտուուիր: Ասոր համազօր հայերին անուն մը
գտնուած չէ: Զի կրնար ալ ըստիւ թէ Ամիսա-
նո՞ւ այս անսանն կոմմազինէ անուած հետ չփո-
թած ըլլայ: Այս գաւառն հարելի է թէ հառվ-
մեական Ծոփաց մէկ մասն եղած ըլլայ՝ եւ այս
անսանը տահասին դու գարուն պահած:

(U.S.-Soviet talks)

ՃԱԿԱՏՔ Ձ. 181 գ. Այրարատայ, գծուա-
բաւ կրնայ ճ-ի-ս-ր բառն բլուլ:

ՃԱԾԱԿԻ թ. 110 դ. Սիրեալը, տեղի Ճա-
հուկ գ. թ. մէջ Օրբել. 272, Ա.Ա. 479. ապահո-
վական ծ-նու-ի երանակ. բար չէ - Արքի-
շահուն մը Սերեսի քով 48 - ի շարժին որ Կոչի
ճահուկին (Սախմանանի քով թ. 107 դ. թ. մէջ).
- Ճահուկի բերդ եւ թ. 62 դ. Արքունաց քով
135 հազ. տեղ էջ 205 = ճ-հուկ ԽԱՎ. 608
թափառ և համար անմիտ.

զարգացնեած անձնութիւնը՝
ՃԱՊԱՎԵՐՈՒՄ (ՃԱՊԱՎԱԾՅՈՒՄ, ՃԱՊԱՎ-
ՀՈՒՄ) Պառ. 264, Մաթ. ԱւաՀ. 249 (Ասոսն
-- մապղջուր-շամշատ), երկիր Արածանույ
(Մուրադ-սուխ) հիւսիսակողմէն Կիւնեք-սուխի վայ-
ընդ մէջ Բատլիք եւ Գինչի, տես Կինչ 2, 624 եւ
աշխարհացոյնները յատաշ մէկ մասն եր թ. 11
Հաշտանք ք. ին. Նազող "ծաւալութիւն, հեղումն" ^{ու}
+ լուր = "ծաւալեալ Հղող", (Եփրատաց ընդպար-
ակառած կողմերը):

ՃՈՒԱԾՔԹՈՑ թ. 92 դ. Վասպուրականի
ՃՈՒԱԾՔ (տես էջ 220) + մաս գետ ՀԱՅՆ. պարս
Մարք. Marx i ընձ թ. 52, 234.

Մարտ 22 Մարտ 1900 ՀՔ. 52, 254.
ՄԱԿԱՎԱՏԱՍԱԳԻ ՍԻՆՆԵՐՈ մէջ ՕՐԲԵԼ. 1
129, Ա. 285. Տ-ի-ւ “պարկ. + ո-է” “դաշտ.”
ու” / 286

ՄԱՆՈՒԱԲԵՐԴԻ յՈւտի Վարդան 145, Կիր
56, 72, 73, 129, Պատմական Պատմական Ա-4

1 Հմմատ, Կարեան ճապաղիո հանել (Ծնդուլ), Զե-
կոս 29, Բամէ, Խթու - 64, ՛ մասէն:

զայ 7. Տ-Ճ-Ն-Հ? (սովորաբար = "ԺԱԺԿԱԼ կաթ")
+ ՔԵՐԴ:

ՄԱԿԱՐՈՒԹ տեղի թ. 116 Հարանք գ. ին
մշ.Օրբել. 267, ԱՍ. 268. Տախը (որ կը դառնա՞ի)
յանցաւով՝ “Իսաւանց հանգչեաւ տեղի եւ մասնից
իսաւանց հանգչեաւ բառակրուն մշ.) + ոց մասնիկ
(հման. առն. — արցոց. դարբին. — զ պարուն եւն),
ուստի՝ “հանգչեաւ, դարբինու տեղ”:

ՄԱՀԿԱՆԱԲԵՐԴԻ կ Կայեան = թ. 153
Զորպիոր գ. Կիր. 107. Վարդան 119. Տաշում?
(Տաշում-առաջ առաջ) + Տաշում:

ՄԱՆԵՐԱ ԱԳՐԱՐՆԻ ԲՈՒՐ Ֆ. 30 Տարած
ք. ին եղ Յաջ. Մամիկ. 34. Հան + սուր-է =
“աղոթակ մահու”, այժմ” Մաներայի Խճճմ.
Նոր Հայ. 191. Մաներ բնութ ԲՈՒՐ ՄՌ Տարած
Յաջ. Մամիկ. 36. Մաներ առի տեղի ի Տարած
Յաջ. Մամիկ. 48. Հան + սուրի տես վերն էլ 274
= “մահու պատճեա» ?

ՄԱՂՅԱՆԱՑՈՒՔ ակղի թ. 117 բարք գ. ին
մէջ Օբբել. 269. յաջու՞՞ + ուստի եղ 286.

ՄԱՅ աԵՂԻ թ. 117 Բաղք գ. ին ԱՀՕՐ-
ՔԵԼ. 1, 264. 2, 269 = Տ-Տ-ՄԱՅ, արօր, խոփ 2.

ՄԱՅԻՍԻ անապատ Մամաչեղ գետպոյն վրայ
թ. 14 Մեծ Ծոփք դ. ին մէջ Փալւատ. 221 =
Ս. Գրց Մ-Քրէշ = յն. Խազմնի, երբ. Մամի՛
Ծնն. ժդ. 18 եւն?: Հմետ. Պրոկոպիս (3, 231
de ամէ). Խամբիր անւնն, աերց մը Մ-Քրէ իս-
չաւած ի Կոշման և Քրիստոս (Կոմմագենէ), Բռու-
միհանսէ և ոռոգուած, Դրիքիշափանոսէ Հիմ-
անաւ.

ԱՄԵՐԻԿԱԿ առջի թ. 109 երրոշակ գ. ԲՆ ԱՀ Ք
ԲՐՈՒՆ 288, ԱՍ. 315 (Գողթն). Տ-323 "անտառ
+ մ մասնիկ = "անտառակ" .

ՄԱՅՐԵԱՑ ԶՈՒՐՔ ՕՀՆԻ Ժ ԺԱՊԱՆԳՈՒԹԻՒՆՆ
ԳԱՆՃԱԿԱՅ ԽՈՏԵՐՐ՝ ՍԱՄՈՒԵԼԻ ՀԱՐԱՎԱՐՈՂՆ (ԻՆՃԻՇ)

ՄԱՅՐՈՑ ԳՈՄ մենաստան թիւնոյ քով

թ. 185 Նիգ գ. ին մէջ ԱԱ. 270, Ասող. 88,

բայ վեներ, Տայրոյ (Տայրառոյէն) սեռական (ուղղ., Տայրի) + կան = "անտառի կամ Մայրիի վանք", յետոյ

բնակող հակառակորդին Յովհաննու, որ այսու-
հետեւ Մայրութեցի Յովհ. Կթզ. 46, Ասող. 88.

Յայրածոցից Արք. 31, Վարդաս Աշխ. 414 սակա-
նունն ընդունեցաւ փոխանակ Առյօն-Հանեցի ա-
նուան Ահե. 31:

ՄԱՅՐԻ ՀԱՅԻ ՏԵՂԻ, անա
պատ Վշապահորի քով թ. 172 Գաբրելունց գ. ին
մեջ Սամիկությունը հայությունը մա, 50, Մ-յը-ը-ը Խե
մին. ՀՀ. 388, ՍԱ-յը-ը-ը ԱԱ. 50. ՏԵՂԻ (Վերիսոյ
պէս) + լոր = «անտառի ծառ».

ՄԱՆԱԶԿԵՐՑ (սեռ. Մ-նակիբայ) քաղաք
գիւղ թ. 36 ։ արք եւ թ. 41 ։ լատինուհօ աշխա-

ներուն սահմանին վրայ, անէ վերն էջ 193, 196. Փառատ. 10 Մանագիլիքը, 263 Մանագիլիքը (սեռ.), 226 Մանագիլիքը (սեռ.), եղել. 22 Մանագիլ. Փորպ. 333 Մանագիլիքը, առար. Manzigerd, արտբ. Manzijrd JRAS. 1902 էջ 785 (արշաւարք ամիս 940 յետ Քրիստոն), Jaqut 4, 648, յետագոյն արարական ձեռ. Malasjird JRAS. 1902 էջ 263, Géogr d'Aboulféda trad. par St. Guyard Tome 2, 2, 147, միջին հայերն Մանագիլ Մանագիլ. Առաջ. 141 և շար., յի. Խայցաւուքը (անէ վերն էջ 196), այդ Մանագիլը ենք՝ Վանայ լին հրամանակի կողմէ. Անմենին նորն են լով ձեւերը. միջին հայ., յոյն եւ հնագոյն արարական ձեւերը՝ հին հայ. Մանագիլը ձեռ. մատանանիշ կը լինն: Թե Մանագիլը ինչպես Փառատուի քով մէջ մէկ անգիպաց հանդիպաց Մանագիլը եւ մանագիլը եւ ձեւերը ձեւերն ծագած կրնոյ ըլլու, միջին է, վասն զի ընդ մէջ հայութաց գոնեաց ոչ ան եւ աչ ալ ։ Երբեք կ'ինան հին հայերէնի մէջ, Արդեզ անօննա՝ յատ երկայն ըլլուն համար ։ Հինգվանկեան եւ իւս ինչ հոսութիւնը մէջ վեցվանկեան բառ քանչ կրմանաց անդամութիւնը ։ Բայց քանչ կրմանաց անդամութիւնը մասնաւուք մէկ է անմանական ձեռն, եւ Մանագիլը այսուհետ այնաւուք սփրոզ Մանագիլ ուսունի (Փառատ. 9) անմանէն ծագում առած երկրորդական անդամութիւն է. Սառուգարանօքն ի հարէ լոկ Մանագանակիր մէկը պայծառ է. Մանագիլ = Խոնջանու պարսկ. հայ. յատուկ անուն է. Գ. 50, Justi Nomenclbuch 189 + իւր ։ Մանագակ շինուած.՝ ինչպէս որ ներով շինուած անօններն անգայն մասը (Պ. որ. Տիրապանկերո), նյախոյ նաև ոյս անունը՝ Պարթեաց անէն ծագում առած վատ ըլլոյ: Ըստ Բերդի եւ Լէտոնի Մանագանակիր անօննան մէջ ոչ թէ պարսկական Մանագանակիր յատ. անօնն ծագուած է, ոյլ Խաղողեաց Մանագիլ (Մանագիլ, Մանագիլ) թագուարին անօնն (անէ վերն էջ 2), որ վերն Պարսկ. կամ Հայք Մանագիլ անօնն փոխած ըլլուն են. Այս պարտպային Պարթեաց ժամանակին սկիզբներն անօնն եղած պիտի ըլլոյ ։ Մանագանակիր անօնն գոտուած քաղաքական գոտուած է. Մանագանակիրը (Մանագանակիր) Մանագանակիր եւ Ապահովանքի զարմանայի կերպով Արծուանոց քոջ 246 (Քրիստոն 902 Բռանկանի)։ Մանագանական քաղաք եւ նահանգ. կը կըսէք: Ուստի Մանագիլը Մանագիլը:

ՄԱՆԱԳԻԼԻՑ քար մէ Աղթամոր կղզոյն դիմոց հարականութիւն թ. 73 Աղթամոր գ. ին մէջ Արձ. 229, բրեր ինթիք. ՀՀ. 160—170 (արքարի բնթերը, Մանագիլը), Մանագիլ ԽԱՍ. 32. Ման. (Մանագիլ եւն անօնն մէջ Գ. 50) + իւրու. Ալժմ. Քորուան ինժիք. ՀՀ. 170, Խոր Հայ. 159, Ալշան Ման Հայք 54 (Ոստանի արեւմանակողմը, Վանայ լին ափին վրայ) կառուցուած մինչեւ լին երկարող լեռան մը զարիվայրին վրայ):

ՄԱՆԱԳԱՆԱԿԻՐ (սեռ. Մանագիլ) թ. 5 գ. Բարձր Հայոց անէ վերն էջ 131. Մանակ + սիլ: Տես վերն Պարանաղիք էջ 335:

ՄԱՆԱԳԱՆԱԿԻՐ թ. 27 Սառուն դաւառին մէջ (?) Վարդան Աշխ. 430 մէտ է և անանիկիչյար մեկնել, միայն թէ նաճար. ՀՀ. 74 Մանագիլ յոյ կը կարդայ:

ՄԱՆԱԳԱՆԱԿԻՐ ԱՅԲ. թ. 1 Գարանաղիք գ. ին մէջ Խոր. 178, 300, Յովհ. Մանկի. 7. Խորենացոյ անդ ուսուած տեղեկութեան համեմատ Ման. Մանայ (Սուրբի մէ անունը Խոր. 178) + ոյր = “Մանէի արքերը, Ագաթանգեղոսի քոյլ կը կոչուի Մանայը” եւ Սուրբի մը խոյը չկայ: Տես Սեպական:

ՄԱՆԱԿԱՆ ԳԱՅԱ աւան թ. 36 Հարբ գ. ին մէջ. Խոնուի, սեռ. Խոնու: “աղայ. + իւր ամսաւա աղայոյու:”

ՄԱՆԱԿԱՆ ՄԱԿԱՆ ՄԱԿԱՆ տեղի թ. 120 Կովսական գ. ին մէջ Օրբել. 270. Խոնու: + սուրէ մարդագետին անուշակին: Հմնա. Մանէի թ. 111 Վայոց ձոր գ. ին մէջ ԱՍ. 98. Խոնու: բարդ? ՄԱԿԱՆ աւան թ. 92 Ճռաւշ գ. ին մէջ Արձ. 254, 264. բարդ? + սիոն մասինիկ տես էջ 272:

ՄԱԿԱՆՈՒԹ Օրբել. 270 Կամ ՄԱԿԱՆՈՒԹ ԱՍ. 286 անդի թ. 120 Կովսական գ. ին մէջ. Խոնու? + իւր? անէ վերն էջ 280:

ՄԱԿԱՆ ՈՏՆ (սեռ. Մանայ սուր) թ. 182 գ. Այրարատի անէ վերն էջ 251. *Մանէ. (սեռ. Մանուց, Հայ. Մանի) անօնն հաչականը Ապարատ լեռն անու = “Մասիս սոր: Մանէի գագամ ծագութ չէ:

ՄԱՏՐԱԿԱՆ տեղի թ. 114 Աղոհէճք գ. ին մէջ Օրբել. 266. սոր? + իւրու: Հմնա. Մանուց լեռ + ի Տարտար Յովհ. Մամի. 51 եւ շար.?:

ՄԱՐԱԿ գիւղ թ. 9 Կարիք գ. ին մէջ Փառատ. 105 (ի գեղջէն Մարագոյն) = սորդ (մէկ անդամ ործածուած Յայսանաւուքի մէջ) Խոտանց, յարդանց, Ասոր անդ Խոր. 206 (*ի Մարդաց Կարնոյն) եւ Արձ. 70 (ի գեղջէն Մարագոյն), կը կարգան Մարդ? = մարդագետին, Իսրոյ այս երիւու ընթեցուածներն մին միայն կ'ինայ ուղիղ ըլլու:

ՄԱՄԱԿԱՆ տեղի թ. 1 գաշախին որ անօնն կոչի Շաբաթաց, Խոր. 58 (թ. 190 Գաշան Շաբաթ գ. Այրարատ և հայութին մէջ). Մար (որ ըստ Խորենաց 58 այսանդ պիտի նշանակ մար = մարցի եւ կըսէք ու նշանակել, անէ Գ. 52) + իւրու = “ի Մարաց չինուած”: Հայիքանութեան և հայութանախան:

ՄԱՄԱԿԱՆ թ. 108 գ. Վասպուրականի եւ գիւղաւոր քաղաք անէ վերն էջ 223 = Մանուկ? , Հմնա. Վասանդ, Հարանդ?: Ուրիշ պայմանագուած Մանուկ մը Ալիւնեաց մէջ (Վայոց ձոր ԱՍ. 158) Օրբելանէն 1, 112 կը մեկնուի իրը նոյր անդ այս մանդ էն, (այս գաւառական ձեռ՝ հին հայութիւնի են): Կայն մեկնութիւնը կը արուի նաեւ առաջն Մանուկին ալ, վասն զի կ'ըսակ թէ նոյայ կ'իր հոյ թաղուած է եղել: Բնականաբար՝ անընդունեանք:

ՄԱՐԱՑ ՄԱՐԴ ձոր մէ Խոր. 123. Մար+ “Մարդացիք”, + սուր = “Մարերու մարդագետին”, Տես Երանեան էջ 343:

ՄԱՐԴԻՔ տեղի թ. 114 Աշուհներք գ. ին մէջ
Օրբել. 266 = ս-ը+ “մարդակեսինք,” — Մ-ը-
դ-ը+ “մարդի ձոր տեղի թ. 116 Հարանդ գ. ին
մէջ Օրբել. 268 համ Մ-չուաց ԱՍ. 255 թ.

ՄԱՐԴԱԿԱԾԵՐ տեղի թ. 115 Ծղուկք գ. ին
մէջ Օրբել. 259, ԱՍ. 208. Խ-ը-րուն “գիրան յար-
կաց բար չէ + այր.”

ՄԱՐԴԱՎՈՐԻ (սեռ. Մ-ը-րուն-ց) թ. 82 գ.
Տուրուբերանի Մ-ը-րուն -պէ եղիք. 30 հրոտ. Յով-
հանականացիք. Մ-ը-րուն? (սովորաբար հորուն =
“մարդուն” անուան եղ. սեռականի Մ-ը-րուն) + պէ
տես վերն էջ 273, 335. Համուն. Ա-ը-րուն Ի-ը-րուն:

ՄԱՐԴԱՎՈՍԻՆ (սեռ. Մ-ը-րուն-ուն) թ. 86
գ. Վասպորականիք. Մ-ը-րուն = Մարծուն օտար ցեղ
մէ տեղ վերն էջ 18, 60 ծան. 1 + առան =
պարս. ՏԱՆ տեղ, աշխարհ, տես վերն 274,
ուստի “աշխարհ Մարտաց.”

ՄԱՐՄԱԾԵՆ Առող. 270, Մ-ը-րուն-լէ կիր.
50. Վարդան Այլ. 418 մենասան թ. 178 Շիրակ
գ. ին մէջ. կը մենակու մոր-ը (մորմու-եայ բառին
մէջ) “մարմոր + չն” = “մարմոր շինուածն” կիր.
50 ընթերցուածն համեմատ, տես լինչ 1,
131—132 Բայց մենասանը մորմոր շինուած չէ
եւ չինորին արձանագրութեանը մէջ կը հօսուի
Մ-ը-րունն ԱՍ. 147. Մ-ը-րուն? + չն “գիւզ, չինք,
շինուած.”

ՄԱՐՄԵՏ տես վերն էջ 314 Ա-ը-րուն:

ՄԱՐՏԻՐՈՒՆ տեղի թ. 111 Աշուհն ձոր գ. ին
մէջ Օրբել. 261 = Հ-ը-րուն (յունաբէն) “կայ-”
ՄԱՐՏԻՐՈՒՆՑՊՈԼԻՄ հայացած Մարտրո-
ուււէւ = սփրիեր քաղաք թ. 18 Կիրկրուն գ. ին
մէջ Յովհ. Կթ. 40. Առող. 193 տես վերն
էջ 163—166.

(Հ-ը-րուն-իւնիւն)

Հ. ՀԱՐԵՄԱՆ

ԼԵԶՈՒԱՐԱՆԱԿԱՆ

ՎԵՐԻՖԻՐՈՒՆԿՈՒՆ ՀԵՑԼԶՈՒԱՐԻՒՆՔ

(Հ-ը-րուն-իւնիւն)

17.

1. Հայ. ճանձ համ ճանձ (-ի կամ -ոյ, -ից)
“ա. ճանձ, մեղու եւ ճանձ-ի (-ից, -ից) ա. ճանձուն-ը, բառերը բառ իս մի եւ նոյն արմատին կը
պատկանին: Spr. Abb. 1, 106 Փորձած սուսդա-
բանութիւնն Բռում, կը փուտակմ հմայ այս
բառերուն մէջ Հնդեւը. արմատը *deyā* “թուշիւ-
(voler, fliegen), փոթալ, տեպել (eilen, se
hâter), շրջել (sich drehen, se tourner”, Hirt
Ablaut էջ 99, Համ. 363 (ա. այլակ. լեռու-
դէլուն “կառակմ,” պարեմ (ich tanze, je danse),
լեռ. dainu երդ. կառակուն համար (Tanzlied),
բ. այլակ. ա) յօն. ծանչ թ) Հղլու; գ. այլակ.
ձիստի “կը թուշիւ, յուն. ծնուն, ծնւեն. դ. այլակ.”

Հալի, Հա Համեօս բառին մէջ, Հրաբ. յացինթ: Բառ
Pedersenի KZ. 89 հայ. է Հնդեւը. ձի ալ ըլլալով,
հայ. իսէ պէ է Հնդեւը. “մայ-ո-մայ-ոս է, ուր
արմ. ցից էն ձեւերով երկու անգամ ալ
յառաջ կու գոյ, նոյնպէս նենակ- Կո-ան-ու-ու-
-ու- Հնդեւը. “մայ-ո-մայ-ոս-կօս-ի մէջ *ցից ձեւով:
Հայ. նախ = dyan-dhy-oս անմանութիւն ցի-ին
կը ցուցին, որուն տեղ երկորդ անգամ ցից
դրամած է:

Ինչպէս ճանձ եւ ճանձ-ի *deyā* “թուշիւ,
շրջիւ, կառակմ, արմատէն է (հմայ. “կառակմ,” փ
ցոյն լեռու. դէլուն եւ լիս. ձանձ), նոյնպէս իս-
(-ու, -ու) ա. կաքաւ թռչունն Բրեհուն,
perdrrix), ալ իսուն, իսուուն, իսուուն-մ, կա-
ռակմ կազակ սոսամամբ, կաթել, պարել (
saltare, ballare, danzare), բառերուն մէջ իրեն
արմատ անիւն:

Ճ-է-ճ բարի նշանակութեան վերաբերեալ
յիշելու է նաև գ. Fliege “ճանձ” եւ թիւնը
“թուշիւ,” իսէ ճանձ-ի բառին նշանակութեան
վերաբերմանը հայ. իսուուն “Vogel” է թուշիւ
-fliegen.”

Հ. Հայ. Բողոք եւ լոյլ բառերը: Արգելու-
Spr. Abb. 2, 285 (Համ. 64) համեմատ եւ
լուսուն (հմայ. եղ. 1. անձն. Բայ, 3. ա. ել-ու-
եւ լուսուն-իւն բառերը (Հնդեւը. “told-էն առ արմ.
*told- առանելն Հիր Ablaut էջ 88) յուն. տլինաւ,
ուն-թ. Յուլան, լուս. tuli, tolle, toleräre, հեկու-
tolli “քաղցրածալ, մեղմածալ, լիս. տլէնի “թուշիւ-
եւոյնիւն բառերը հմայ: Pedersen ալ Կունէ
KZ. 89, 354 թուշիւ ստիմmt ժման ժման միտ
լատ. tollo . . . , in der Bedeutung stimmt es
besser mit տլինաւ und got. Յուլան . . . ” Հայ.
Բոյլ ալ թուշիւ է ըստ Pedersenի KZ. 39, 370.

Ակղնանաւն-իւն մէջ Հնդեւը. քի կնոտելու-
է, որ յետոյ իւ եւ անշափութեամբ թ- ի
եղաւ. Pedersen ալ Կունէ KZ. 89, 342 Անգու-
թիւն կը կառակմ արմատէն է կը կառակմ առ արմ.
*told- առանելն Հիր Ablaut էջ 88) յուն. տլինաւ,
ուն-թ. Յուլան, լուս. tuli, tolle, toleräre, հեկու-
tolli “քաղցրածալ, մեղմածալ, լիս. տլէնի “թուշիւ-
եւոյնիւն բառերը հմայ: Pedersen ալ Կունէ
KZ. 89, 354 թուշիւ ստիմmt ժման ժման միտ
լատ. tollo . . . , իսէ լուս. tollō *լլոնդ, *p-tol-nō + mi
= լլոնդ, լուսունիւն = p-tolnoutiցոն եւ լոյլ
= *p-tolli:

3. Վեր յիշուած իսուուն բառը անմանու-
թեամբ *+ու-ու-իւն տեղին արմատակնութիւն մը
ցոյն կու տայ, ուր *-ու- է Հնդեւը. “ցնօթիօ առ
արմ. “ունիօ “սոսայնանկել, անկանել զոսայն
(weben, tisser), շշիւ “հոս եւ հոն շարժել
(hin und her bewegen, ըստ Prellwitzի
336 հետեւ. նըդի բր. Յաօս շեզ. բառի ասկ, ուր
գեռ յիշուած են նըֆան, նըգանա սոսայնանկել
Հրգ. անդան “միշտ հոս եւ հոն շարժել, սոսայնան-
կել, մանել, նըթել, լորել, հրաւել, նըւել, նըր. առ
արմ. մէդ. ա. անդերը “մեպել, փոթալ, անդելուն
“գողորչել,” եւայլն բառեր: Հայ. բառ ուրեմն
չ արմատակնութիւն է, *ց-ո-նիւհօ Հնդեւը. ձեւէն.
Հմայ. Siebs KZ. 87, 273 ցւ էն ահ. անդերն,
ան. սուիտ: Կ անդերը “երերալ, գեղեցիւն”